

KIRJOITTAJA

by

Aleksi Räsänen

Aleksi Räsänen
Rautkallionkatu 4B 25, 01360 VANTAA
+358440988880
aleksi.rasanen@runosydan.net

OVER BLACK, KIRJOITTAJA:

KERTOJA (V.O.)

KIRJOITTAJA istuu pimeydessä. Hänellä on edessään tietokone jolla hän kirjoittaa. Hän istuu tuolilla ja edessään hänellä on tyhjä pöytä. Pimeys väistyy ja tuo kirjoittajamme näkyviin.

FADE IN:

INT. KEITTIÖ - PÄIVÄ

Kirjoittaja istuu pöydän ääressä. Hänellä on valkoinen paita. Edessään hänellä on kannettava tietokone jolla hän kirjoittaa.

KERTOJA (V.O.)

Tarinamme sankari miettii miltä hän näyttää. Kunpa hänellä vain olisi peili josta katsoa kuvaansa. Niin, peili, miksikäs ei. Hän kirjoittaa itsellensä peilin.

Pöydälle ilmestyy pieni taskupeili. Kirjoittaja poimii sen käteensä ja katsoo itseään. Hän korjaa hieman toisella kädellään hiuksia ja laittaa peilin takaisin pöydälle.

KERTOJA (V.O.)

Kirjoittajamme jatkaa yhä kirjoittamistaan. Hän ei tiedä ajan kulkua. Rannekello olisi todella kätevä olla olemassa, eikö totta?

Kirjoittajan käteen ilmestyy rannekello. Hän vilkaisee kelloa.

KERTOJA (V.O.)

Ahaa, taitaa olla ruoka-aika. Banaani olisi mitä oivallisin välipala. Niinpä kirjoittajamme kirjoittaa banaanin pöydälle viereensä.

Kirjoittajan viereen ilmestyy banaani. Hän syö sen.

KERTOJA (V.O.)

Emmehän salli roskien jäämistä pöydälle sotkemaan kaunista maailmaamme? Roskat pois!

Banaaninkuoret häviävät pöydältä.

KERTOJA (V.O.)

En pidä tästä paidasta. Haluan jotakin tummempaa. Odottakaa vain niin sankarimme saa sen pian kirjoitettua.

Kirjoittajan paita muuttuu mustaksi.

KERTOJA (V.O.)

Ei ei ei! Ei tällainen! Ei tässä minnekään hautajaisiin olla menossa. Tummempaa, ei mustaa!

Kirjoittajan paita muuttuu tumman harmaaksi.

KERTOJA (V.O.)

Äh! Eihän tämä nyt luonnistu alkuunkaan! Jos olisin halunnut tumman harmaan, olisin sen osannut kyllä kirjoittaa. Mutta menköön, emmehän salli muiden tekemien virheiden sotkea meidän käsikirjoitusta, emmehän?

Kirjoittaja lopettaa kirjoittamisen. Hän laittaa kädet edessään puuskaan siten että toinen käsi on suun edessä ja katsoo tietokoneen näyttöä mietteliään oloisena.

Kuva alkaa asteittain pimentyä kohden mustaa.

KERTOJA (V.O.)

(Säikähtäneenä. Äänen voimakkuus kuuluu aikaisempaa hiljaisempänä)
EI! EI EI EI! MINÄ VIELÄ ELÄN!

Kirjoittaja säpsähtää ja katsoo nopeasti päätään kääntäen oikealle ja vasemmalle puolelleen ja rupeaa nopeasti kirjoittamaan.

Kuva palaa takaisin kirkkaaksi.

KERTOJA (V.O.)

Ei tämä näin voi mennä! Kuuletteko te! Kuinka minä voin nukkua? Mitä minä nyt teen? Minä haluan kauniin tarinan ja onnellisen lopun! Mutta millaisen?

Kirjoittaja lopettaa kirjoittamisen. Kuva alkaa pimentyä.

KERTOJA (V.O.)

(Äänen voimakkuus on aikaisempaa hiljaisempi)
Nyt minä tiedän!

Kuva kirkastuu normaaliksi.

KERTOJA (V.O.)

Onnellinen loppu! Sen minä
tarvitsen ja sen minä kirjoitan.
Niin, kirjoittaja, tuo tarinamme
ajaton sankari tiedostaa että
kaikki mitä hänen täytyi tehdä,
kertoa ja kirjoittaa on nyt tehty,
kerrottu ja kirjoitettu.
Sankarimme on onnellinen.

Kirjoittaja näyttää tyytyväiseltä tekstiinsä.

KERTOJA (V.O.)

Nyt sallinette oi rakkaat
ystäväni, on tullut aika astua
ulos estradilta. Muistakaa - se
olet sinä enkä minä kuka tämän
tarinan lopulta kirjoittaa. KUVA
POIS!

FADE OUT.

THE END.